

Arrest

nr. 161 991 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker deed op 13 december 2014 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 5 juni 2015 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.12.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in ais familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Om dit aan te tonen werden de volgende documenten voorgelegd: 'Attest van niet-eigendom van onroerend goed' dd. 03.03.2015 en een attest dat betrokkene geen belastingen betaalde in Casablanca. Wat betreft het eerste attest, dit werd opgesteld op basis van de verklaringen van betrokkene zelf.

Nergens uit het document blijkt dat het ook effectief gecheckt werd door de Marokkaanse autoriteiten. Het attest betreffende het feit dat betrokkene niet werd belast, slaat op jaar 2014, terwijl betrokkene reeds van februari 2013 in ons land verblijft. Het spreekt dus voor zich dat betrokkene in 2014 niet werd belast, het attest biedt echter geen uitsluitel of betrokkene voordien onvermogen was.

Het feit dat kleine bedragen door de moeder van betrokkene werden overgemaakt voorafgaand aan zijn komst naar België doet geen afbreuk aan deze vaststelling. 't Is immers niet omdat de referentiepersoon kleine bedragen overmaakte aan betrokkene in Marokko dat kan gesteld worden dat betrokkene van deze financiële ondersteuning daadwerkelijk afhankelijk was. Bij gelegenheid eens een klein bedrag ontvangen is immers nog iets geheel iets anders dan in die mate onvermogen zijn dat men afhankelijk is van financiële steun van de ouder in het buitenland.

Verder wat betreft het inkomen van de Belgische referentiepersoon. Ter staving daarvan werd een attest van de RVP voorgelegd waarbij verklaard wordt dat de referentiepersoon voor de eerste zes maanden van 2015 een pensioen ontvangt van 1.011,70 euro per maand. €. Uit het attest blijkt echter niet hoe het pensioen is samengesteld. Voor zover het hier immers geheel of gedeeltelijk zou bestaan uit inkomensgarantie voor ouderen dient dit als sociale bijstand te worden beschouwd. Indien de referentiepersoon zelf reeds ten laste is van de sociale bijstand kan bezwaarlijk gesteld worden dat ze in staat is ook nog eens betrokkene ten laste te nemen. Dat zou immers willen zeggen dat het eveneens de sociale bijstand is die het verblijf van -betrokkene in België bekostigt. Dit schiet uiteraard de doelstelling van gezinshereniging overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° voorbij. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd.

Daarnaast wordt ook een attest van de FOD Sociale Zekerheid dd. 02.03.2015 voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op een "tegenoetkoming voor hulp aan bejaarden" (THAB) welke in de periode van september 2014 tot maart 2015 379,68 € bedroeg. Aangezien de THAB een vorm van aanvullend bijstandsstelsel is , kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De twee verklaringen door Dr. [E.Z.] betreffende de zorg die de referentiepersoon verstrekt krijgt door betrokkene doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ongeacht deze humanitaire elementen dienen immers de voorwaarden tot gezinshereniging overeenkomstig art. 40ter en 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 voldaan te zijn.

Gezien al deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 40 en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) evenals van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij licht het middel toe als volgt:

“a) Schending van artikel 8 EVRM, schending van artikel 40, 42 van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen

Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een beslissing tót weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De voorwaarden voor gezinshereniging zijn o.a. ten laste zijn en stabiele en toereikende bestaansmiddelen hebben in hoofde van de referentiepersoon. Ten laste zijn wordt aangetoond als je afhankelijk bent van materiële steun van de Belg. De materiële steun moet je toelaten om minimaal te overleven in je herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt hieromtrent:

"Het feit dat kleine bedragen door de moeder van betrokkene werden overgemaakt voorafgaand aan zijn komst naar België doet geen afbreuk aan deze vaststelling. 't Is immers niet omdat de referentiepersoon kleine bedragen overmaakte aan betrokkene in Marokko dat kan gesteld worden dat betrokkene e van deze financiële ondersteuning daadwerkelijk afhankelijk was. Bij gelegenheid eens een klein bedrag ontvangen is immers nog iets geheel iets anders dan in die mate onvermogen zijn dat men afhankelijk is van financiële steun van de ouder in het buitenland. "

Het dient benadrukt te worden betrokkene wel degelijk voldoende steun ontving in het land van herkomst. In bijlage bezorgt verzoeker een kopie van de overschrijvingen naar Marokko. Hieruit blijkt dat verzoekers moeder aan verzoeker op zeer regelmatige basis geld stortte naar verzoeker in Marokko.

Eveneens dient benadrukt te worden dat er dient gekeken te worden naar de referentiestandaarden in Marokko, en niet in België. In Marokko is het gemiddeld maandloon ongeveer 220 euro. Verzoeker verblijft in België sedert februari 2013, en lange tijd samen met zijn moeder. Sedert hij apart woont, ontvangt verzoeker een financiële steun van zijn moeder, en dit ten bedrage van 300 euro maandelijks.

Dat verzoeker dan ook uitdrukkelijk bewezen heeft dat hij ten laste is van zijn moeder. Daarnaast dient gesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt stelt:

"Verder wat betreft het inkomen van de Belgische referentiepersoon. Ter staving daarvan werd een attest van de RVP voorgelegd waarbij verklaard wordt dat de referentiepersoon voor de eerste zes maanden van 2015 een pensioen ontvangt van 1.011,70 euro per maand. Ut het attest blijkt echter niet hoe het pensioen is samengesteld. Voor zover het hier immers geheel of gedeeltelijk zou bestaan uit inkomensgarantie voor ouderen dient dit als sociale bijstand te worden beschouwd. Indien de referentiepersoon zelfs reeds ten laste is van de sociale bijstand kan bezwaarlijk gesteld worden dat z in staat is ook nog eens betrokkene ten laste te nemen. Dat zou immers willen zeggen dat het eveneens de sociale bijstand is die het verblijf van betrokken in België bekostigt. Dit schiet uiteraard de doelstelling van gezinshereniging overeenkomstig art. 40bis §2, 3° voorbij. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd."

In het attest in bijlage staat vermeld als volgt:

"Ondergetekende verklaart dat bovenvermelde persoon voor de periode van 1 januari 2015 tót 30 juni 2015 onder voorbehoud van latere index- of welvaartsaanpassingen, volgende nette pensioenbedragen zal ontvangen:

1.01.2015-30.06.2015: 1.011,70 euro x 6.

Als de Dienst Vreemdelingenzaken twijfelt of het in casu al dan niet zou gaan om inkomensgarantie voor ouderen, dient ze inlichtingen te vragen van de Rijksdienst voor Pensioenen, en dit conform artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet, die als volgt stelt:

"§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van

zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor aile bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Eveneens heeft de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten een behoeftenanalyse te doen, specifiek op de behoeften van het gezin van verzoeker en zijn moeder.”

2.1.2. Verzoeker wijst er in het middel op dat de beoordeling dat het motief dat door de referentiepersoon slechts kleine bedragen werden overgemaakt aan verzoeker onzorgvuldig is, aangezien geen rekening werd gehouden met het verschil in levensstandaard tussen België en Marokko. Verzoeker wijst erop dat in Marokko het gemiddeld maandloon ongeveer € 220 is terwijl hij een financiële steun van zijn moeder zou hebben ontvangen van € 300 per maand.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aankomstverklaring deed te Genk op 20 februari 2013. Samen met wat de verwerende partij antwoordt in de nota dient de Raad bijgevolg vast te stellen dat de door verzoeker in het middel bedoelde overschrijvingen van € 300 per maand slechts vanaf 5 januari 2014 plaatsvonden, dit is ruim na verzoekers aankomst in België op 20 februari 2013. Blijkens de gegevens van het administratief dossier blijkt verzoeker bij zijn aanvraag van een verblijfskaart van 10 december 2014 volgende stortingen/overschrijvingen door zijn moeder te hebben geattesteerd:

- 88, 50 euro op 12 januari 2012;
- 90 euro op 6 februari 2012;
- 140 euro op 16 augustus 2012;
- 200 euro op 26 november 2012;
- 150 euro op 22 januari 2013;
- 140 euro op 7 februari 2013;
- 100 euro op 30 maart 2013;
- vanaf 6 oktober 2013 maandelijks 200 euro (gewijzigd naar 400 euro vanaf 28 november 2014);
- vanaf 21 oktober 2013 maandelijks 100 euro;
- vanaf 5 januari 2014 maandelijks 300 euro;

Gelet op het feit dat verzoeker sedert 20 februari 2013 in België verblijft, stemt het motief dat voorafgaand aan die datum verzoeker in Marokko slechts af en toe kleine bedragen ontving van zijn moeder, wel degelijk overeen met de gegevens van het administratief dossier.

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet kunnen meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014):

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” Het loutere feit dat een vreemdeling in illegaal verblijf onderdak krijgt van een familielid en in België, gelet op het illegaal verblijf, geen inkomsten uit een tewerkstelling kan verwerven, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Op basis van hogervermelde vaststellingen kon de verwerende partij dan ook, zonder miskennis van de door verzoeker voorgelegde bewijsstukken, oordelen dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn van zijn moeder. De overige motieven met betrekking tot het ten laste zijn, worden door verzoeker niet betwist.

De vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond daadwerkelijk in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon, volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

In de mate verzoeker in het middel het motief betwist dat betrekking heeft op de samenstelling van het pensioen van verzoekers moeder, de referentiepersoon, kan dit onderdeel niet leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker voldoet immers niet aan de grondvoorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet. Op basis van dit motief alleen al diende de aanvraag te worden geweigerd.

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, artikel 42 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij licht het middel toe als volgt:

“b) Schending van artikel 8 EVRM, artikel 42 van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen

Daarnaast dient benadrukt te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken conform artikel 42 van de Vreemdelingenwet, een beslissing dient te nemen birtnen de termijn van 6 maanden.

In casu dient het benadrukt te worden dat verzoeker zelfs binnen de vooropgestelde termijn van 6 maanden geen beslissing heeft ontvangen, en, met toestemming van het akkoord van het stadhuis van Genk, de betaling heeft gedaan van 19 euro voor afgifte van de elektronische vreemdelingenkaart.

Het is pas nadien dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing doorgestuurd heeft naar de stad Genk.

Dat dit manifest in strijd is met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2.2. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het middel geenszins uiteengezet, zodat het middel op dit punt niet ontvankelijk is. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, nu hij deze inhoudelijk betwist. Aldus is aan het doel van de formele motiveringsplicht voldaan.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 42 van de vreemdelingenwet, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hij de aanvraag indiende op 10 december 2014 (bijlage 19ter) en dat de bestreden beslissing werd genomen op 5 juni 2015, dit is binnen de bij artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van 6 maanden.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT